

Avantprojecte de llei d'universalització de l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut.

Preàmbul

L'article 23.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que totes les persones tenen dret a accedir en condicions d'igualtat i gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública, en els termes que estableixen les lleis.

Des de l'aprovació de la Llei 14/1986, del 25 d'abril, general de sanitat, es va produir un avanç en la universalització de l'assistència sanitària amb càrrec a fons públics que ha fet que gairebé la totalitat de la població tingui garantit l'accés a aquests serveis sanitaris. A Catalunya, un moment decisiu del procés d'universalització va estar la Llei 21/2010, del 7 de juliol, d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut. Tanmateix, arran de la crisi econòmica, l'Estat han adoptat algunes mesures legislatives que es poden considerar una fractura del que ha de ser un sistema nacional de salut fonamentat en l'accés universal.

La present Llei té com a objectiu assolir definitivament la universalització de l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut, eliminant qualsevol desigualtat que pogués existir entre les persones residents a Catalunya, donant un compliment efectiu al que estableix el precitat article 23.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i, fins i tot, a les normes internacionals sobre drets humans, com la Declaració Universal de Drets Humans que, a l'article 25.1, estableix que tota persona té, entre d'altres, dret a l'assistència mèdica. En aquest sentit, s'ha de fer avinent que, en relació a la restricció a l'accés a l'assistència sanitària, el Comité de Drets Econòmics, Socials i Culturals de Nacions Unides, en maig de 2012, ja va instar a què l'assistència sanitària abastés a totes les persones residents, amb independència de la seva situació administrativa.

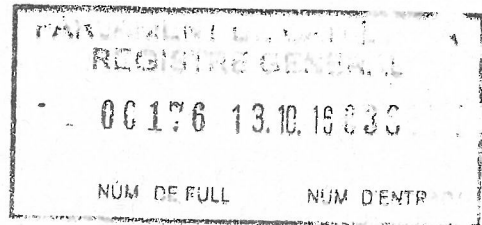
Així la universalització de l'assistència sanitària no és només un deure moral ineludible sinó que és una obligació derivada de les normes internacionals, ja que, un cop acceptades aquestes, tenen un valor jeràrquic superior al qual s'han d'ajustar les normes internes que regulen els drets de les persones.

D'acord amb això, aquesta Llei estableix solemnement que totes les persones residents a Catalunya tenen dret a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut, culminant en el nostre territori la universalització de l'assistència sanitària.

Vist el dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya,

Article 1

Dret universal a l'assistència sanitària

Totes les persones residents a Catalunya, en els termes establerts en aquesta Llei, tenen dret a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut.

Article 2

Condicions d'accés a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut

2.1 L'accés a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut de les persones que tinguin la condició d'assegurades o beneficiàries del Sistema Nacional de Salut, s'ha d'ajustar al que estableix la normativa sectorial específica per la qual se'ls hagi reconegut aquesta condició.

2.2 L'accés de les persones que no tinguin la condició d'assegurades o beneficiàries del Sistema Nacional de Salut requereix que acreditin la residència a Catalunya i que no tenen accés a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través d'una entitat diferent del Servei Català de la Salut.

2.3 Als efectes d'aquesta Llei, s'entén per residents a les persones que estiguin empadronades en un municipi de Catalunya, sense perjudici que reglamentàriament es puguin establir altres criteris d'arrelament.

Article 3

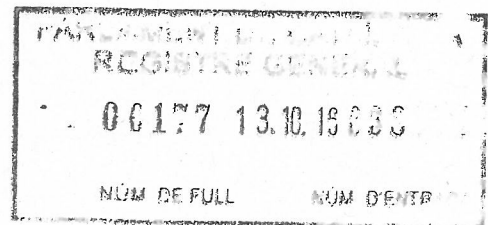
Contingut de l'assistència sanitària

3.1 Totes les persones residents a Catalunya que tinguin dret a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut tenen dret a les prestacions fixades en cada moment pels serveis sanitaris del Sistema Nacional de Salut, de conformitat amb el contingut que tinguin establert per la normativa sectorial específica.

3.2 En tot cas, les persones que es trobin a Catalunya i que no tinguin la condició de residents, segons estableix l'article 2.3, tenen dret a l'assistència sanitària d'urgència, independentment de quina en sigui la causa, i a la continuïtat d'aquesta atenció fins a la situació d'alta mèdica, sens perjudici que aquestes persones o, si s'escau, els tercers obligats legalment o contractualment a assumir aquestes despeses s'hagin de fer càrrec del pagament del cost de l'assistència rebuda.

3.3 L'assistència sanitària d'urgència prevista en l'apartat segon d'aquest article serà a càrrec del Servei Català de la Salut en cas que no hi hagi un tercer obligat legalment o contractualment a assumir les despeses corresponents i la persona que hagi rebut l'assistència acreditat, d'acord amb el que s'estableixi reglamentàriament, la insuficiència de recursos econòmics.

Article 4

Àmbit territorial

Les persones que no tinguin la condició d'assegurades o beneficiàries del Sistema Nacional de Salut, que acreditin la residència a Catalunya i que no tenen accés a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través d'una altra entitat diferent del Servei Català de la Salut, tenen dret només a l'assistència sanitària que es presti dins el territori de Catalunya.

Disposicions addicionals

Primera

La regulació que fa aquesta Llei de l'accés a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut s'ha d'entendre sense perjudici del que estableixen, per a determinats col·lectius, les disposicions addicionals del Reial Decret 1192/2012, de 3 d'agost, pel qual es regula la condició d'assegurat i de beneficiari a efectes de l'assistència sanitària en Espanya, amb càrrec a fons públics, a través del Sistema Nacional de Salut, o altres normes específiques.

Segona

Les persones que no tinguin la condició d'assegurades o beneficiàries del Sistema Nacional de Salut i que a l'entrada en vigor d'aquesta Llei tinguin reconegut l'accés a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut la continuaran gaudint en les mateixes condicions; tanmateix, aquestes persones es podran acollir a la universalització establerta en aquesta Llei, si compleixen els requisits corresponents.

Tercera

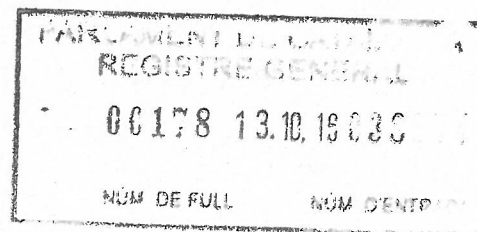
Les persones no residents a Catalunya inscrites al Registre de catalans i catalanes residents a l'exterior, tenen dret a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut, durant la seva estància temporal a Catalunya en cas que no hi hagi un tercer obligat legalment o contractualment a assumir les despeses corresponents, d'acord amb el que s'estableixi reglamentàriament.

Quarta

Les persones que no tinguin la condició d'assegurades o beneficiàries del Sistema Nacional de Salut i que, en virtut d'aquesta Llei, tinguin accés a l'assistència sanitària, amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut, han de rescabalar les despeses de l'assistència sanitària rebuda si s'acredita que el seu accés es va realitzar en frau de llei.

Disposició derogatòria

Es deroga la Llei 21/2010, del 7 de juliol, d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut.

Disposicions finals

Primera

Procediment per al reconeixement del dret d'assistència

El procediment de reconeixement del dret a l'assistència sanitària amb càrrec a fons públics, a través del Servei Català de la Salut a les persones que no tinguin la condició d'assegurades o beneficiàries del Sistema Nacional de Salut, així com el document acreditatiu d'aquest dret, s'ha d'establir per reglament.

En aquest procediment, sens perjudici de l'obligació de dictar la resolució expressa pertinent, les persones interessades poden entendre que llur sol·licitud ha estat desestimada per silenci administratiu.

Segona

Aplicació i desplegament

El Govern, en el termini màxim de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta llei, ha d'aprovar les disposicions reglamentàries necessàries per a aplicar i desplegar aquesta llei.

Tercera

Entrada en vigor

Aquesta llei entra en vigor el mateix dia de la seva publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.